

Юрій Винничук

Чедерячі Микки

Для дітей дошкільного віку

Ілюстрації Юлії Пилипчатіної

Харків
«ФОЛІО»
2019

Удобривуку
Зонна і Синна

Zonlez i Junlez

Як, ви ще нічого-нічого-нічого не чули про чеберяйчиків? Дуже шкода. Ви навіть собі не уявляєте, як мені прикро. Але не біда, ви можете розпитати про них у своєї бабусі. Хто-хто, а вона обов'язково повинна щось про них знати.

Ага, ваша бабуся про них і не чула? Ну-ну... А я ж так хотів розповісти вам про веселі пригоди двох чеберяйчиків без жодного вступу і пояснення, про кого саме йдеться. Отак почати відразу з гарного весняного дня, коли все починає зеленіти, бубнявіти і розцвітати, а чеберяйчики саме широко розкривають свої ротики і смачно позіхають, прокинувшись після зимової сплячки. Ага! Не вийде.

Так от, чеберяйчики — це такі маленькі істоти, які колись мешкали у лісах і полях і трохи скидались на зайчиків. Пам'ятаєте пісеньку про зайчика, який ніжками чеберяє? Улюбленим заняттям чеберяйчиків було так само чеберяння ніжками. Ніжками, а не лапками, бо ходять чеберяйчики не на чотирьох, як зайці, а на двох, як люди, хоч вони й кудлаті. У них великі очі, які вночі світяться, і гладенькі рожеві животики, які вони полюбляють чухати. Жили чеберяйчики у полях і частенько їх можна було бачити на стерні, як вони бавляться в хованки.

Та згодом люди витіснили чеберяйчиків із насиджених місць, і вони разом з усіма іншими чудернацькими істотами переселилися у непрохідні дрімучі ліси та гори, де їх ніхто вже не може потурбувати. Разом із ними поселилися й гаївки — малюсінькі дівчатка і хлопчики з прозорими крильцями, що пурхали поміж квітів, а також козарики, або дрібнолюдки, які мешкали неподалік у лісі. Вони носили червоні шапочки, тому їх і прозвали козариками. Козарики від людей відрізнялися тільки зростом, бо були завбільшки такі, як великий гриб. А ще туди ж перебралися водяники, болотяники, очеретяники та інші страховидла, яким люди не дали спокійно жити.

Кожної весни Гопля прокидався першим і йшов будити Піплю. І слід сказати, що цей святий обов'язок був не таким простим, бо Піпля прокидатися

Зайбқу

нізащо не хотів. Він вигадував безліч причин, аби продовжити своє спання, не вірив календарю, якого під самий ніс підносив йому Гопля, навідріз відмовлявся висунути носа із дупла, аби переконатися, що весна таки справді настала. І аж коли Гопля приносив у кухлику зимну воду й хлюпав нею на Піплю, той врешті-решт зривався і з вереском вистрибував на свіже повітря.

Гопля і Піпля зазвичай зимували і мешкали в дуплах. Але тієї весни, про яку я вам хочу оповісти, Гопля сказав Піплі:

— Гей, Піплику, а чи не набридло тобі мешкати в дуплах та нірках? Хіба ми жуки якісь?

— Ні, звичайно, ми не жуки, — погодився Піпля.

— Тоді мусимо збудувати хатку.

Піпля радісно заплескав у долоні.

— Ой як ти мудро придумав! Але з чого ми її збудуємо?

— З очерету. А щоб очерет тримався, перекладемо його глиною. А коли глина засохне, то хатці не буде страшний жоден вітер.

— Ого, скільки мороки! — скривився Піпля. — А чи не можна збудувати хатки з чогось іншого?

— Можна ще з каміння або з дерева, але це куди більше мороки, ніж з очеретом і глиною.

— Ну, то збудуймо хатку з бульбашки.

— Як то — з бульбашки?

— А так: треба втягнути через соломинку мильної піни і видмухати з неї ве-елику-велику бульбашку. — І Піпля розвів руками, показуючи, якою величезною має бути ця бульбашка.

— Ні, — похитав головою Гопля. — Ти собі як хочеш, а я будуватиму хатку з глини.

І він одразу ж узявся до роботи. Місце для хатки вибрав біля підніжжя Жовтої гори просто над струмочком, хоча насправді це був невеличкий горбик, але для усіх мешканців лісу то була така гора, яку прозвали Жовтою через те, що вся вона заросла купальницею.

Поки Гопля займався будівництвом, Піпля теж ґав не ловив, а знайшов собі соломинку і ножиком розсік один її кінчик начетверо та позагинав

Зміст

Чеберяйчики Гопля і Піпля

3

Перекладенець

13

День народження Гоплі

35

Балакуче яблуко та інші історії

57

Метелик вивчає життя

77